

Arrest

nr. 124 125 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en van de beslissing van 13 februari 2014 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 december 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekers vingerafdrukken in het Verenigd Koninkrijk werden genomen naar aanleiding van zijn asielaanvraag daar op 14 mei 2007.

1.3. Op 14 januari 2014 wordt verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

1.4. Op 28 januari 2014 wordt aan de overheden van het Verenigd Koninkrijk gevraagd om verzoeker terug te nemen in toepassing van artikel 16, § 1, e) van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin II-verordening).

1.5 De VK-overheden lieten op 7 februari 2014 aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten in te stemmen met het verzoek tot terugname.

1.6. Op 13 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld.

De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten:

naam : A

voornaam : M

(...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 13.12.2013 asiel in België. Hij legde een in 2007 afgegeven identiteitsdocument van Afghanistan ("taskara") voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 14.05.2007 asiel vroeg in het Verenigd Koninkrijk (VK). De betrokkene werd gehoord op 14.01.2014 en verklaarde dat hij Afghanistan in 2007 verliet en via Dubai naar het VK reisde. Hij vroeg asiel, maar zijn aanvraag werd afgewezen. Na acht maanden verblijf in het VK keerde de betrokkene naar eigen zeggen vrijwillig terug naar Afghanistan. Op 03.12.2013 zou hij Afghanistan opnieuw hebben verlaten en met behulp van een vervalst paspoort via Pakistan, de Verenigde Arabische Emiraten en een hem niet bekend land naar België reisde. Het vervalste paspoort zou na aankomst in België door de smokkelaar in bezit zijn genomen.

Met betrekking tot bovenvermelde verklaringen moet worden benadrukt dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat bewijs levert van een verblijf van meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de Lidstaten.

Omdat derhalve niet kon worden besloten dat de verantwoordelijkheid van het VK eindigde met toepassing van artikel 16(3) van Verordening 343/2003 werd op 28.01.2014 een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Britse instanties, die op 07.02.2014 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij eerder asiel vroeg in het VK en of hij met betrekking tót omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij enkel België kende en door de smokkelaar naar België werd gebracht. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan het VK omdat de Britse instanties zijn asielaanvraag afwezen en hem misschien naar Afghanistan zullen verwijderen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de

betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan het VK een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan het VK omdat de Britse instanties zijn asielaanvraag afwezen en hem na overdracht misschien naar Afghanistan zullen verwijderen.

Hieromtrent merken we op dat het VK de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat het VK het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. We wijzen er op dat het VK als lidstaat van de Europese Unie is gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Het VK kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Britse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Britse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst maken onlosmakelijk deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in 2007 in het VK ingediende asielaanvraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees voor verwijdering door de Britse instanties merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn vrees te beoordelen. Het VK kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het VK stemde met het akkoord van 07.02.2014 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht opnieuw asiel zal kunnen vragen in het VK en de Britse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 14.01.2014 geen melding van gezondheidsproblemen. Ook na het verhoor werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen aangebracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan het VK zouden verhinderen of zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Britse instanties zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan het VK een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Britse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen[^], tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Britse instanties."

1.7. Op 13 februari 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/5, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006,

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A.M. (...) en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het voorwerp is van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.02.2014 (bijlage 26quater)

Overwegende dat met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 niet België, maar het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene;

Overwegende dat de betrokkene op 13.12.2013 asiel vroeg in België;

Overwegende dat vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat de betrokkene op 14.05.2007 asiel vroeg in het Verenigd Koninkrijk (VK);

Overwegende dat op 28.01.2014 een terugnameverzoek werd gericht aan de bevoegde Britse instanties, die op 07.02.2014 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek;

Overwegende dat de betrokkene pas na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek bevestigde dat hij asiel vroeg in het VK moet worden besloten dat de betrokkene zich poogt te onttrekken aan de Lidstaat, die volgens de bepalingen van Verordening 343/2003 verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag en dat het weinig waarschijnlijk is dat de betrokkene gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en zich uit eigen beweging zal aanbieden bij de bevoegde Britse instanties;

Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen;

Wordt besloten de betrokkene vast te houden te

REPATRIËRINGSCENTRUM 127bis

Tervuursesteenweg 300

1820 Steenokkerzeel”

1.8. Op 20 februari 2014 wordt verzoeker gerepatrieerd naar het Verenigd Koninkrijk en overgedragen aan de bevoegde VK-overheden.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt ten aanzien van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing een exceptie van onbevoegdheid op. Voor zover verzoeker zijn vasthouding in een welbepaalde plaats aanvecht als ook de motivering ervan dient te worden vastgesteld dat, op grond van artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet, enkel de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van oponthoud van de vreemdeling de vereiste rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een maatregel van vrijheidsberoving (cf. RvS 18 december 2002, nr. 113.899). De verwerende partij werpt terecht op dat de Raad derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, niet bevoegd is om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming zijn met de wet.

3.2. De verwerende partij werpt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker werd gerepatrieerd naar het Verenigd Koninkrijk. De raadsvrouw van verzoeker betwist dit niet.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet),

juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De vaststelling dringt zich op dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen, waardoor verzoekers belang is verloren gegaan. Gevraagd naar het actueel belang, dat verzoeker nog heeft bij het beroep brengt de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting weinig concrete argumenten naar voor om zijn actueel belang te staven. Nu verzoeker zich in het Verenigd Koninkrijk bevindt, kan worden verwacht dat de raadvrouw van verzoeker elementen naar voren brengt die zijn belang bij het beroep actualiseren. Dit is niet geval. De raadvrouw van verzoeker geeft vervolgens aan zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), *quod non in casu*.

Aangezien de bestreden beslissing werd uitgevoerd kan verzoeker geen voordeel meer halen uit het door hem ingestelde beroep. Voorts wordt geen actueel belang bij huidig voorliggend beroep aangetoond.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES